

הסרט אומר אולי שקשר אינטימי כרוך בשקר. המילים קשר ושקר כליכך קרובות, יש רק חילוף של שתי אותיות. וזה בעצם נכון

יש גם עניין מוסרי. אני לא שכבתי עם אשה נשואה והיו לי, את יודעת בלי שאגיד מיספרים, המון. לא היו לי נשים נשואות, ואני לא רוצה

תגוש באותו ערב אשה אחרת. אבל אתה יכול להגיד: אני לא אעשה את זה, אני אשאר מתוסכל במוכן הזה. האם זאת לא אפשרות? האם זה לא שווה? אולי יכול להיות — אני אשאל ככה — שלא היה לך מערכת יחסים ששווה את הוויתורים האלה? אולי ככה? דודו: לא. אולי ככה, אולי שוב בצורה סכמאטית. בכל דבר אתה אומר: יש יתרונות וחסרונות, בכל דבר יש רווח והפסד. אם אני מוותר על אותה חתיכה שעברה עכשיו... את יודעת מה, אותה בחורה, שעכשיו

אני רוצה להרגיש פה מה שאתה אומר. אתה אומר: אני לא מוכן לוותר. אני לא מוכן להגיד לעצמי: "הייתי רוצה אמנם הערב לפ" גוש אשה אחרת, לא חשוב כרגע בשביל מה, אבל אני לא אעשה את זה, כי אם אני אעשה את זה, זה יפגע בחברתי. ולכן אני אוותר. ואז אני לא צריך לא לשקר ולא להכאיב, כי יש עוד אופציה." ונרמה לי שאצלנו הציפיות מהחיים, הציפיות לסיפוק, הציפיות לריגוש ניצחי ומתי מירכבנו, הציפיות למצוא מענה ל כל ה צרכים שלנו, הציפיות האלה הן כאן העניין.

דודו: אני ניסיתי לשחרר את עצמי.

זיווית: אבל עכשיו אני רוצה להסב את תשומת הלב שלך למה שאתה אומר, ולא רק אתה אומר, אלא גם הסרט אומר וגם, בעצם, ההתנהגות של רוב האנשים אומרת: מה זאת אומרת, אין דרך לא לשקר? זאת אומרת אתה מציג שתי אפשרויות. האחת — לשקר, והשנייה — לא לשקר ולספר לה על הקשרים מחוץ לזוגיות הזאת. אתה אפילו לא מעלה על דעתך את האפ-

21 בארץ, 820 אלף. כלומר שליש מהאוכלוסייה מעל גיל 21 בישראל הם פנויים פנור ית, ולכן פנו אלי לכתוב מחזה על הנושא הזה וכתבתי מחזה, שמציג סיטואציות מצחיקות, מרגשות, אמיתיות, כמו הסרט, אם תרצי בחוסר-צניעות. ולא זוכר איפה הייתי. (מעש-נים).

זיווית: דרך אגב, אמרת לי שאתה מעשן במידה, כמו בסכס.

דודו: זה נכון מאוד. **זיווית:** למה התכוונת?

דודו: אצלי זה עם סימון, עם קו מלמטה דווקא, זה האופי שלי, זה אולי המול הבתולי שלי. אני אוכל, מעשן ועושה אהבה — לא הייתי אומר באופן סכמאטי, כי זה נשמע איום, אבל אני ללא ספק חושב על זה. זאת אומרת, אני מודע לזה שאם אני אסתלבט על לילה שלם של אהבה שלוש פעמים, ואולי עוד אחת בבוקר בשביל המנה האחרונה, למחרת לא אוכל לתפקד מבחינת עבודה וכדומה. אז אני לא מרשה לעצמי. ואני יכול, אני לא מרשה לעצמי. יותר מזה, לפעמים, לפני הופעה חשובה, אני בכוונה, שניים שלוש ימים לא מקיים יחסים, כדי לצבור את האנרגיה הזאת.

זיווית: יש לך עכשיו חברה?

דודו: עכשיו נגמרה מערכת יחסים.

זיווית: שיקרת בה?

דודו: שיקרתי הרבה.

זיווית: או אנחנו בכל זאת רואים, שלמעשה זה כמעט בלתי אפשרי. אני רוצה רגע לחזור לעניין הזה. מפני שזה נראה לי מאוד חשוב, שמתברר שכמעט בלתי אפשרי בלי לשקר.

דודו: אני אגיד לך: פעם, לפני 10 שנים, שמונה שנים, הייתה לי מערכת יחסים שבאמת ממש אהבתי את הבחורה (ושוב, ההגדרות הן שלנו, המילה אהבה והמילה משיכה וידידות, אנחנו מערבים ביניהם).

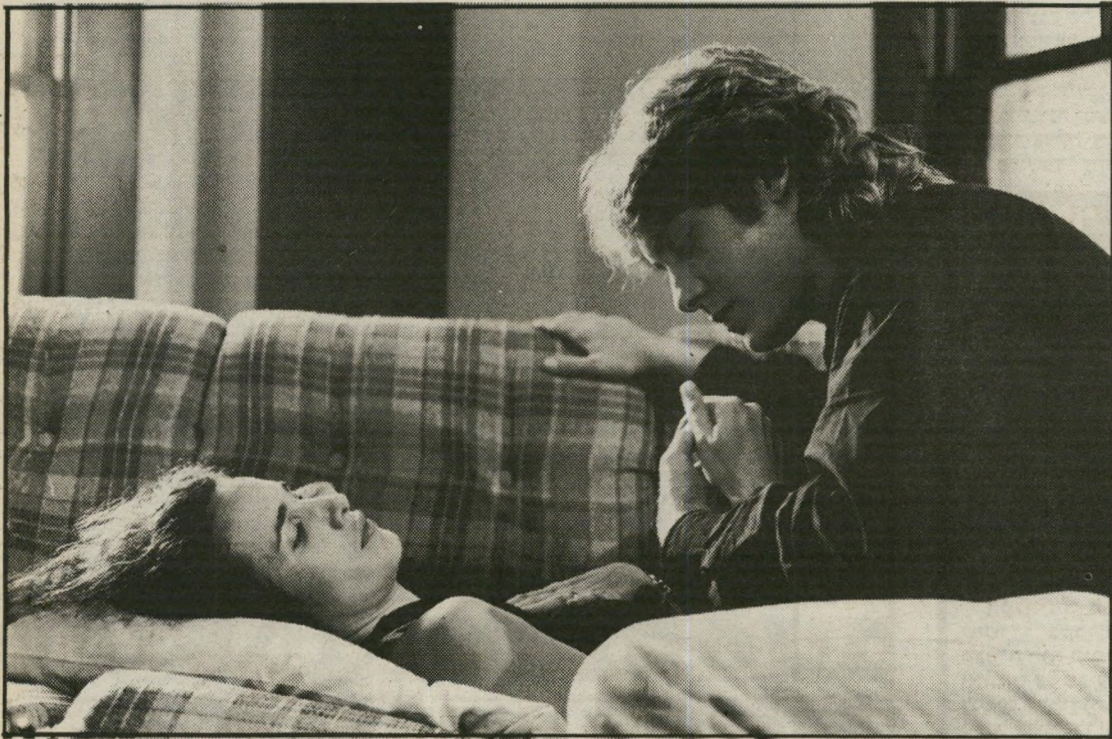
זיווית: הרגשת שאתה אוהב אותה.

דודו: הרגשתי שהיא חסרה לי. הרגשתי שאני רוצה להתחלק איתה ברגעים האמי תיים. הרגשתי שאני רוצה לתת לה, וכל הבכי רים האלה. ושם, כמו בכל המערכות הארוכות שלי, בכל אופן היה חסר משהו, שם זה היה מאוד ברור מה חסר. היא הייתה בת 19, אני הייתי בת 32, 33, משהו כזה, הפער היה גדול מאוד, או, כי היום זה מצטמצם. והיא בשום פנים לא יכלה לספק בי את הסקרנות האינטלקטואלית, או את הירע, או אפילו חברים, ונאלצתי לחפש בחוץ, והתחלתי לשקר. אני זוכר שהעברתי לילה שלם עם אשה אחרת בלי לשכב, אבל כשהיא גילתה את זה, זה היה היסטריה, פאניקה, צרחות שאני לא רגיל להן, שהפתירו אותי נורא, וכל המערכת התי מוטטה לחלוטין מהשקרים.

החיים, בגרות אם תרצי, זה רק צניעות ניי סיון. שום יתרון אחר אין בוה. ולכן ניסיתי במערכת הנוכחית ללמוד מהעבר, ואני לא משקר. אני אמרתי לה: אני לא משקר. אני אספר לה הכל, ומסתבר שזה אי אפשר. **זיווית:** ואי אפשר, כלומר מפני שיש לנו, כנראה, צורך מאוד חזק בבלעדיות. מה ש אמרת קודם, בעלות בלעדית.

דודו: לכתורות, בעיקר.

זיווית: אני חושבת שגם לגברים.

בסרט: גרהם רוכן על אן

בסרט יש חלוקה ברורה בין שני סוגי נשים: מדונה וזונה

הייתי איתה — לא הייתי צריך לבגוד בה, מספיק שהייתי מדבר עם מישהי אחרת בצורה מינית, או רומן לה, או מחייך אליה, זה כבר היה מכניס אותה לפרסיה. או אני ויתרתי. **זיווית:** או היות ואתה יודע שזה מכניס אותה לפרסיה, מה ברבר לא לדבר עם אף אחת?

דודו: אני ויתרתי. כך עשיתי הרבה פעמים. כלומר, דיכאתי בעצמי את היצר הראשוני, החייתי, הצייד הזה, וזה כדי לשמור על מערכת יחסים טובה, כי אני יודע שאיתה אני אמשיך את הערב. היינו במסיבה, יש בחורה יפהפיה, אם אני לא שיכור באותו ערב, כי שיכרות יכולה לטשטש לך את החושים.

זיווית: שיכרות נותנת אליבי לעניין הזה. **דודו:** נותנת לגיטימציה, אליבי. אני אומר כן, היא מאוד יפה, אבל אני בכוונה לא אסתכל עליה, למרות שהחוש האסתטי שלי מעל לכל. שוב, תגיד שזה תירוץ, אבל זה באמת מעל לכל. הסקרנות הילדותית, תראי

זאת אומרת, אם הג'ון הזה בסרט רוצה לשכב עם אחותה, או הוא מרגיש שהוא מוכרח לשכב עם אחותה, ואז האפשרות היחידה היא לשקר, ואני שואלת: האמנם אי אפשר פשוט לא לעשות את זה, או שמערכת יחסים בלי שקר לא שווה את זה.

דודו: תראי, אנחנו מוותרים כל יום בחיים, ולא רק במערכת יחסים. אנחנו מוותרים על לעבור כאור אדום בכביש, כי החוק קובע את זה.

זיווית: לא, זה לא ויתור. לוותר אפשר רק על מה שאני יכול לקחת. אם אני לא יכול, זה לא ויתור.

דודו: כסדר, אני מוותר על יצר שיש לי לקחת מתנות, בלי שנותנים לי. **זיווית:** לא, גם זה לא ויתור.

דודו: לא? **זיווית:** החוק רואג לזה שאתה לא תוכל. **דודו:** אז כאן יש חוק מוסרי, כמו שדיברנו.

זיווית: כאן אין חוק מרינה. כאן יש משהו שאתה יכול, אבל אתה יכול גם לוותר. אף אחד לא יכלא אותך בבית סוהר, אם אתה

שרות לוותר.

לי נרמה שיש כאן נקודה, שהיא מרכזית מאוד וזאת ההרגשה שלנו, של רבים, שלך, כאילו קיימות רק שתי האפשרויות: לשקר או לספר. אתה אמרת, השתמשת קודם בביטוי גאלצתי לחפש בחוץ, אבל אתה לא גאלצתי, אתה רציית. יכולת גם לא.

זאת אומרת: הציפייה היא שיהיה לי כל מה שאני רוצה, ואם אדם מסוים, אשה מסוימת, לא עונה על כל הצרכים שלי, אז אני מרגיש שאני נאלץ, נרמה לי שאני נאלץ, בעצם אני לא נאלץ, בעצם אני מחליט לחפש בחוץ את הסיפוק הנוסף, או הרפתקה מינית אחרת, כמו שקודם לכן הוכרת.

דודו: זה לא מינית, זה בהחלט לא מינית.

זיווית: או שזה סיפוק אינטלקטואלי. **דודו:** זה לא היה בגידות, זה היה לבלות ערב עם מישהי אחרת, לקבל פידבקים אחרים, לא לחזור על דברים שכבר אמרתי. אולי גם בתוקף זה שאני אמן ושחקן, ורגיל להופיע כל ערב לפני קהל אחר. לפעמים אני מרגיש שאני כבר משעמם.

זיווית: זה נשמע כמו תירוץ נהדר, אבל